

[Camma Larsen-Ledet.]

tatovering af voksne, men der vil ske det, tror jeg, at en større procentdel end nu ved, hvad de indlader sig på gennem en tatovering.

Jeg var derfor glad ved, at fru Gerda Møller ved lovforslagets første behandling på det konservative folkepartis vegne gav støtte — omend betinget — til en respektering af lukkeloven. Nu undrer det mig til gengæld, at man uden videre springer fra, hvor man ellers kunne have hjulpet en del mennesker fra at komme på en glidebane af de ubehagelige.

Ved en respektering af lukkeloven tror jeg man kunne højne tatovørvirksomheden. Nu påstod repræsentanterne i førnævnte deputation fra tatovørerne i Nyhavn ganske vist, at de aldrig skamferede personer med deres tatoveringer, og jeg tror da gerne, at de handler ud fra denne overbevisning. Der er bare det ved det, at vi andre lægger noget andet i begrebet. Når f. eks. en af de i deputationen nævnte tatovører har tatoveret navn og adresse på et par kvindebryster, så forstår jeg derved en skamfering af en person. Et sådant navneskilt kan være en stor belastning at bære, og det viste sig senere, at det blev det også for den pågældende. I et sådant tilfælde mener jeg at der er tale om vansiring af et menneske. Det var den og lignende fejltagelser, der burde undgås, og her er det, jeg tror, at hvis tatovering blev et håndværk i dagens lys, ville mange faldgruber kunne undgås.

Jeg kan derfor anbefale lovforslaget med ikrafttræden den 15. juni i år.

Per Møller: Der står i bemærkningerne til lovforslaget:

„Forslaget bygger på det synspunkt, at det ud fra almindelige betragtninger om den personlige handlefrihed som almindelig regel bør stå folk frit for, om de vil tatoveres.“

Jeg synes, det er et rimeligt udgangspunkt, ministeren her har lagt til grund for sit lovforslag. Det vil ikke være naturligt eller glædeligt, om folketinget havner i en, skal vi sige lidt hovmodig holdning til begrebet tatoveringer, at man sætter sig til doms over, hvorvidt det nu er rigtigt eller ikke rigtigt. Det er nu engang sådan, at nogle synes, det er grimt og simpelt at

have tatoveringer, mens der er andre, som har en helt modsat mening, og som synes, at det kan være ganske mandigt eller smukt, eller at det i hvert tilfælde er udtryk for en vis samhörighed med andre mennesker, det være sig selskabeligt, fagligt eller på andet sæt. Jeg synes ikke, det kan være naturligt, at folketinget skulle dømme mellem disse to opfattelser, og derfor vil jeg anerkende den principielle indstilling, der er udtrykt i de ord, jeg citerede.

På den anden side er det selvfølgelig, at mindreåriges evne til at bedømme rækkevidden af en tatovering ikke er tilstrækkelig, når de er under 18 år, så den paragraf, der sætter denne grænse, synes jeg er velbegrundet og god.

Lovforslagets § 2, der fastsætter lukkelovstider for erhvervsmæssig tatovering, synes jeg både er forkert og forfejlet. Det var meget bemærkelsesværdigt, at fru Camma Larsen-Ledet, da hun skulle begrunde den, sagde: tatovering er en alvorlig sag. Dermed afsløredes sådan set det, der ligger bag denne paragraf, nemlig at man vil bruge lukkelovsbestemmelser til at forhindre folk i at blive tatoveret, skønt man i lovforslagets bemærkninger generelt hævder, at det vil man ikke blande sig op i. Det er ikke de motiver, de bevæggrunde, der i al almindelighed ligger bag vore lukkelovsbestemmelser, der er fremdraget til forsvar for forslaget om, at lukkelovsbestemmelserne skal gælde for den erhvervsmæssige tatovering. Det er tydeligt, at man med denne bestemmelse ligesom vil gå en bagvej og opnå noget, man ellers ikke rigtig tør vedstå at man sigter på. Jeg synes som sagt heller ikke, man skal sigte på det, og derfor vil jeg anbefale, at man stemmer imod en vedtagelse af denne paragraf.

Jeg tror også, at den vil forfejle sin virkning, thi hvis man tvinger de egentlige erhvervsmæssige tatovører til at holde lukket på den tid af døgnet, hvor der rent naturligt er mest søgning, ja, så driver man kunderne til at opsøge kvaksalvere, folk, der har tatovering som en hobby. Man når til, at tatoveringen kommer til at foregå i tilfældige baglokaler til restauranter eller lignende steder, hvor de hygiejniske vilkår er væsentligt ringere end dem,